

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 821: Đặc Biệt Nêu Ra Thời Mạt Thế, Để Chỉ Thị Không Thể Khinh Thường Chúng Sanh

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 070)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Chúng sanh thời mạt thế, đấu tranh kiên cố, nghiệp nặng phước mỏng, chướng sâu tuệ cạn. Thế nhưng vẫn có người thọ trì đọc tụng. Vậy thì thời Chánh pháp và Tượng pháp, có thể biết là có rất nhiều người như thế. Đặc biệt nêu ra thời mạt thế, để chỉ thị không thể khinh thường chúng sanh. Đây là sự bình đẳng trong việc nhiếp thọ.】

Thời kỳ Mạt pháp “đấu tranh kiên cố”, điều này người hiện đại chúng ta đều rất dễ dàng nhìn thấy, chứng minh lời huyền ký mà Đức Thế Tôn đã nói từ ba ngàn năm trước quả thật đã ứng nghiệm rồi. Trong bộ kinh này, chúng ta từng đọc thấy Phật giảng về giai đoạn sau năm cái “năm trăm năm”, cách nói này có thể nói là rất phổ biến trong kinh điển Đại Thừa, cứ mỗi năm trăm năm là một sự chuyển biến lớn. Người thế gian chúng ta thường nói, vận mệnh của con người bình thường thì năm năm chuyển vận một lần, còn vận số năm trăm năm là một sự chuyển biến vô cùng lớn. Phật vì chúng ta mà nói ra thời kỳ Mạt pháp. Phật pháp chia làm ba thời kỳ: Sở dĩ gọi là Chánh pháp một ngàn năm, Tượng pháp một ngàn năm, “Tượng” có nghĩa là tương tự, đã có mức độ biến chất đáng kể; còn thời Mạt pháp thì sự biến chất lại càng lớn hơn. Hai ngàn năm sau khi Đức Phật diệt độ, chính là thuộc vào thời kỳ Mạt pháp. Chiếu theo sự ghi chép của lịch sử Trung Quốc, từ lúc Phật diệt độ đến năm nay đã là ba ngàn không trăm hai mươi năm; nói cách khác, nếu tính gộp cả một vận năm của thời Mạt pháp, thì thời gian đã trôi qua hết một phần tư rồi. Theo cách nói của người phương Tây hiện đại, Thích Ca Mâu Ni Phật diệt độ hơn hai ngàn năm trăm năm, chúng ta cũng đang ở vào khoảng thời gian của cái năm trăm năm thứ sáu, mức độ biến chất của Phật pháp ngày càng nghiêm trọng, đấu tranh ngày càng kiên cố, không có nơi nào là không đấu tranh. “Đấu tranh kiên cố” tuyệt nhiên

không phải chỉ chuyên nói về Phật giáo chúng ta, mà toàn thể xã hội bất luận là tầng lớp nào, không đâu là không đấu tranh kiên cố, Phật nhìn thấy việc này rất rõ ràng.

Chúng ta hãy suy nghĩ xem, vì sao người hiện đại lại mắc phải những căn bệnh này? Vì sao người thời trước không mắc phải căn bệnh này? Trong quá khứ, cái năm trăm năm đầu tiên là “Giải thoát kiên cố”, giải thoát tức là chứng quả, điều này không hề đơn giản; về sau có “Thiền định kiên cố”; rồi có “Đa văn kiên cố”, đa văn tức là giảng học; tiếp đến có “Tháp miếu kiên cố”, mọi người xây dựng chùa chiền, điêu khắc đắp tạo tượng Phật. Giống như ở Đôn Hoàng, Đại Đồng của Trung Quốc tạo ra những pho tượng Phật này đến mấy ngàn pho, mấy vạn pho tượng, đều thuộc về “Tháp miếu kiên cố”. Vì sao thời đại hiện nay của chúng ta lại luân lạc đến mức “Đấu tranh kiên cố”? Nhìn từ trên toàn bộ chiều dài lịch sử, năm trăm năm là một giai đoạn lớn, quả thật là một đời không bằng một đời. Suy xét đến tận cùng nguyên nhân của nó, chính là nằm ở chỗ “thọ trì đọc tụng, vì người diễn nói”. Thời xưa người thọ trì nhiều, người đọc tụng nhiều, người giảng kinh thuyết pháp nhiều, mọi người đều thấu rõ đạo lý, cho nên đều có thể phát phần nỗ lực vươn lên. Người hiện nay không thọ trì nữa, cũng không đọc tụng, cũng không thuyết pháp nữa, vậy ngày ngày đang làm gì? Ngày ngày khởi vọng tưởng, ngày ngày phân biệt chấp trước, đương nhiên là đấu tranh kiên cố rồi. Những đạo lý này, chúng ta không thể không thấu hiểu. Cho nên cổ nhân tổng kết lại bằng một câu rằng, thế giới ngày nay vì sao lại động loạn như vậy? Nói tóm lại một câu, đó là lỗi của việc không đọc sách Thánh hiền. Sách Thánh hiền không niệm nữa, đây chính là căn nguyên của vấn đề. Chúng ta đã thấu hiểu căn nguyên, muốn vấn hồi kiếp vận, muốn tự độ độ tha, thì bắt tay vào từ đâu? Chỉ có thể bắt tay vào từ việc thọ trì đọc tụng, vì người diễn nói, điều này có thể độ chính mình, lại có thể làm lợi ích cho chúng sanh. Đừng thấy một mình mình sức lực rất nhỏ bé yếu ớt, không hẳn là như vậy, một người cũng có thể phát huy sức mạnh to lớn không thể nghĩ bàn. Chư vị hãy thử nghĩ xem, Đức Thế Tôn năm xưa thị hiện thành Phật, tại Lộc Uyển cũng chỉ độ được năm vị Tỳ-kheo; nói cách khác, Thích Ca Mâu Ni Phật khởi nghiệp, cũng chẳng qua là một vị thầy và năm người học trò mà thôi. Năm người học trò liền có thể sáng lập Tôn giáo, liền có thể đem Phật pháp hoằng truyền khắp toàn thế giới. Do đây có thể biết, chúng ta ngày nay nếu có được năm người, làm sao lại không thể hưng giáo? Thế Tôn có thể sáng lập Tôn giáo, chúng ta có năm người cũng có thể nối huệ mạng Phật, cũng có thể phục

hưng Phật giáo, điều này về mặt lý thì nói rất thông suốt. Về mặt sự có thể làm được hay không? Năm người này quả nhiên đồng một lòng, đều có thể thọ trì đọc tụng, vì người diễn nói, như vậy là được rồi, liền có thể hưng giáo.

Tuy rằng ở thời đại này, nghiệp chướng tập khí của chúng ta rất nặng, phước báo rất mỏng. Đừng thấy xã hội hiện tại giàu có sung túc, sự thụ hưởng đời sống vật chất là điều cổ nhân không thể sánh kịp, đó là một việc khác; nói đến phước báo, nói lời thành thật là chúng ta không bằng cổ nhân. Cổ nhân cả một đời sinh sống thong dong tự tại, quả thật là sống cuộc sống của một con người; người hiện tại giàu có, nhưng sống chẳng phải là cuộc sống của con người. Là cuộc sống gì vậy? Cuộc sống của máy móc, con người đều biến thành máy móc, bản thân không thể làm chủ tể, chẳng những tâm chuyển theo cảnh, mà thân cũng bị cảnh chuyển, thân tâm đều không đạt được sự tự tại. Cổ nhân có thể nói là họ được tự tại, họ có thể trải qua những tháng ngày mà mình mong muốn trải qua, làm công việc mình thích làm, đọc quyển sách mình thích đọc, đó mới gọi là con người. Hiện tại bạn thích nhưng trái ngang thay lại chẳng thể làm theo ý mình, nhất định phải chịu sự ảnh hưởng của cảnh giới bên ngoài. Cho nên nổi khổ trong đời sống của người hiện tại, so với cổ nhân không biết đã nặng nề thêm bao nhiêu lần! Người hiện tại thân tâm bất an, đời sống có áp lực, tinh thần có áp lực, xã hội có áp lực, đích thực là thân tâm đều không an ổn, đây chính là phước báo không có được sâu dày như người thời trước, người thời xưa phước báo sâu dày. Chướng sâu, nghiệp chướng thì không cần phải nói nữa rồi, phía trước chúng ta đã giảng quá nhiều, phiền não, âu lo, vướng bận của chúng ta không biết có bao nhiêu. Đủ loại cảm dỗ của ngũ dục lục trần bên ngoài, chúng ta không cần nói đến thời xưa, hãy nghĩ xem khoảng hai mươi, ba mươi năm trước đem so sánh với hiện tại, sức mạnh của sự cảm dỗ đã tăng trưởng lên biết bao nhiêu lần, đây chính là chướng. Không có trí huệ để ứng phó với môi trường sống, làm sao mà không đọa lạc? Làm sao mà không bị hoàn cảnh chuyển đổi cho được?

Ở ngay trong một hoàn cảnh như thế này, mà rốt cuộc vẫn còn có người thọ trì đọc tụng quyển “Kim Cang Bát Nhã” này, điều đó không hề đơn giản, đây là sự tán thán của Phật đối với chúng ta. Thời kỳ Mật pháp có những người này, vậy thì thời Chánh pháp, Tượng pháp người thọ trì đọc tụng, vì người diễn nói nhất định là rất nhiều, có thể biết là số người như vậy nhiều vô kể. Cho nên chúng sanh ở thời quá khứ nghiệp chướng nhẹ, phước báo lớn, nguyên nhân chính là người thọ trì nhiều, người đọc tụng nhiều, người diễn nói nhiều. Chúng

ta nếu muốn cải biến phong khí xã hội, nếu muốn hóa giải “đấu tranh kiên cố”, nâng tầm lên đến “giải thoát kiên cố”, “thiền định kiên cố”, “đa văn kiên cố”, thì không có phương pháp nào khác, chỉ có tự bản thân mình phải thật sự nỗ lực y giáo phụng hành. Thật sự nỗ lực tuyên truyền Phật giáo, khiến cho xã hội này, khu vực này, người đọc kinh nghe pháp ngày càng nhiều thêm, thì phong khí của xã hội tự nhiên liền được chuyển biến. Phật ở chỗ này đặc biệt nêu ra thời kỳ Mạt pháp, đây là dạy dỗ chúng ta không được khinh thường chúng sanh, thời kỳ Mạt pháp cũng có một bộ phận chúng sanh có thiện căn phước đức rất đồi sâu dày. Ở trong cõi trược ác, Ngũ trược ác thế, họ có thể không bị hoàn cảnh ô nhiễm, gặp được Chánh pháp, họ có thể tín thọ phụng hành, nguyên nhân của việc này chúng ta cũng rất rõ ràng, đó là do túc phước thiện căn từ vô lượng kiếp của họ, điều này cũng hiển thị ra sự bình đẳng trong việc độ hóa chúng sanh của Đức Phật.